

LA TRIBUNA

Quan la història truca a la porta

MARIAN
SANCHIZ

Quan algú trenca la porta de casa teva, no li demanes si vol un cafè. No t'hi asseus a dialogar. Et defenses amb ungles i dents i, si pots, l'atures. Perquè no es tracta només d'una porta, sinó del teu espai, de la teva vida, de la teva dignitat. I si a qui estan trencant la porta és el teu veí, no mires cap a una altra banda. Surts, l'ajudes, crides, et posicions. Perquè el silenci, aleshores, també fa mal.

Avui, a casa nostra, la líder d'Andorra Endavant diu que cal ser neutrals davant el genocidi de Gaza. Que Andorra s'hauria de mantenir al marge, com si no ens afectés, com si la massacre d'un poble no fos cosa nostra. Però això no és prudència, sinó covardia i rendició moral.

Carine Montaner ha defensat aquesta neutralitat insensible, tant ara amb Gaza, com abans, amb la invasió russa d'Ucraïna. Aquesta equidistància calculada no és nova

i ens avergonyeix profundament.

La Constitució no ens permet ser neutrals. Ho proclama al preàmbul: "...perseverar en la promoció de valors com la llibertat, la justícia, la democràcia i el progrés social... sobre la base del respecte mutu, de la convivència i de la pau."

Que no ens parli doncs Andorra Endavant d'un ADN neutral. Si alguna cosa ha definit Andorra en els darrers anys ha estat la seva voluntat de situar-se al costat dels valors que fan possible la convivència: la llibertat, el respecte als pobles, la pau justa... no la pau dels cementiris.

Aquesta neutralitat ens duria a ser còmplices silenciosos del crim d'una població sencera que està sent massacrada quan fa cua per obtenir aliments. És això el que defensem com a model d'Estat? Que la prudència consisteixi a fer veure que no passa res?

Ser neutrals davant un exèrcit que bombardeja hospitals, escoles i fileres de famolencs no és cap opció, és mirar cap

EL MUNDO

a una altra banda mentre el món s'esquinça. I això no és el que volem per Andorra. No volem un país del silenci ni un estat que es taponi els ulls davant l'horror.

El que avui està passant és una vulneració flagrant del dret internacional, de la sobirania i dels drets humans més elementals. I nosaltres, com a país petit però digne, tenim l'obligació de no ser còmplices. De no ser espectadors muts d'un extermini. Perquè la neutralitat, quan hi ha víctimes i botxins, no és equilibri: és alineació

amb l'agressor.

Montaner desconeix la Constitució i s'escuda en la neutralitat com si fos un símbol de saviesa mil·lenària. Però no ho és perquè la neutralitat, en moments com aquest, és una forma de deserció. I Andorra no és un país que defugui les seves responsabilitats i de covards no en tenim res.

Reconèixer l'estat de Palestina no és només un acte polític. És un acte de coratge, de coherència, de dignitat. És fer el que fan els pobles que volen ser respectats: actuar segons els seus valors, no

segons la seva mida. Perquè la grandesa d'un país no es mesura en exèrcits, sinó en els seus principis.

Encara hi ha qui confon sobirania amb silenci i diplomàcia amb submissió. Però no som aquí per ser invisibles sinó per existir amb dignitat. I sí, som petits, però precisament per això el nostre gest pesa perquè no està fet de poder, sinó de convicció.

Tancar-nos dins una neutralitat còmoda és una traïció al que som. Hem crescut sabent què vol dir viure entre gegants. Sabem què vol dir resistir, mantenir-nos fermes, no perdre l'ànima.

Sabem distingir entre agredit i agressor, i sabem que qui renuncia a la dignitat, renuncia a ser poble.

Que no ens facin creure que la indiferència és estratègia, ni que la por és prudència. Andorra ha de saber on es troba quan la història crida.

No hi ha terme mig ni neutralitat possible: o som amb qui pateix o ens fem còmplices de qui provoca el dolor. ●